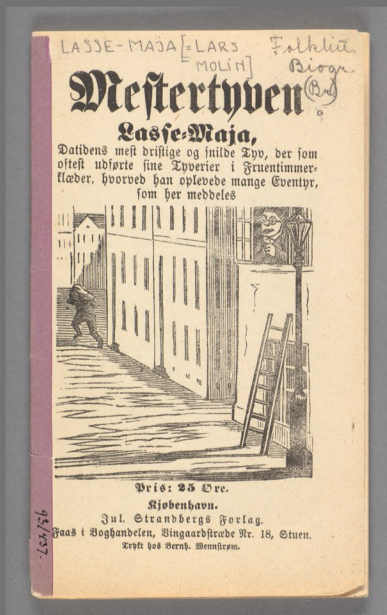

Lasse-Maja

Mestertyven Lasse-Maja, datidens mest dristige ...

Tryck // / 18 G Br.

Tillkomstår mellan 1882 och 1906?

Digitaliserad år 2020

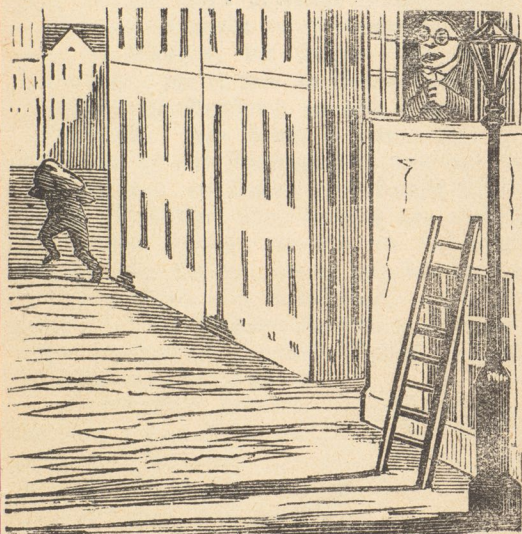
LASSE-MAJA [= LARS
MOLIH]

Folklied
Biogr.

Mestertyven

Lasse-Maja,

Datidens mest dristige og snilde Tyv, der som oftest udsørte sine Tyverier i Fruentimmerflæder, hvorved han oplevede mange Eventyr, som her meddeles

Pris: 25 Ore.

Kjøbenhavn.

Jul. Strandbergs Forlag.

Faas i Boghandelen, Vingardstræde Nr. 18, Stuen.

Trykt hos Bernh. Wensstrøm.

93/437.

Faint, illegible text or bleed-through from the reverse side of the page.

Bed
træd
hed,
pved
græn
Forl
i de
det
ved
Fare
Ma
en f
græ
Tid
hvor

Lyp
naar
Sun
at r
og
fora
Eve
eber

Kungl. biblioteket

0 0000 000137370

Lasse-Maja var sin Tids listigste Tyv. Ved at læse hans udførlige Levnetsbeskrivelse træder der os imøde en ejendommelig Driftighed, en Snubhed, der stufede selv det mest øvede Dje, parret med en Godmodighed, der grændsede til Dumhed, og ofte bragte ham i Forlegenhed. Han havde et besynderligt Held i de fleste af sine Foretagender, men forspildte det ofte ved en Ballen i det kritiske Øjeblik, ved et uklart Syn paa, hvorfra den egentlige Fare kunne ventes, og ved en forbausende Mangel paa Omsigt, uagtet han dog levede i en stadig Kamp med Samsundet. Hans Mod grændsede ofte til Dumdriftighed, men til andre Tider lod han en glimrende Gevinst gaa tabt, hvor den var let at vinde.

Lasse-Maja befattede sig ikke med smaa Tyverier. Han kaldte det for en lille Gevinst, naar en „Expediton“ kun bragte ham et Par Hundrede Daler; som oftest havde han Tusinder at raade over; men han levede da et saa flot og ødselt Liv, at han i kort Tid var ganske forarmet, og saaledes maatte ud paa et nyt Eventyr for at skaffe Subsistensmidler. Hans eventyrlige Liv var rigt paa høist mærkelige

Tildragelser, navnlig derved, at han ved sit kvindelige smukke Ansigt som oftest kunne udføre sine Bøvestykker som Kvinde, klædt snart som en elegant Dame, der døbte sin Tjenestepige med paa Rejse, og førte sit eget Rjoretøj (som naturligvis var stjaalet), snart som en simpel Mamsel, der var glad ved at kunne faa den første den bedste Kondition. Næsten alle hans Tyverier ere udførte i Kvindeklæder. Da han omsider blev greben og indespærret, for-drev han Tiden bl. A. med at skrive sin Levnetsbeskrivelse, der her, foruden flere andre Pa-pirer fra den Tid, er lagt til Grund for denne lille Bog.

At han just fortrød sine mangfoldige Kjæltringestreger, tør neppe paastaas, meget mere faar man ud af det Hele, at han ansaae sig selv for en Allerhelvedeskarl. Det er med en vis Skadefryd han omtaler de Forskjellige, der ere blevne Offre for hans Gavtyve-Talent, ligesom den hoverende Maade, hvorpaa han omtaler sig selv, røber alt andet end Anger.

Lasse-Maja, — hvilket Navn dog kun var hans Tyvenavn, eftersom hans virkelige Navn var Lars Molin, — var en Bjerghands-søn. Da han var 8 Aar gammel, døde hans Fader; tre Aar derefter giftede hans Moder sig igjen. Hans Stedsfader lader til at have været en streng og paaholdende, men rebelig Mand.

Da Lars ikke havde synderlig Lyst til at læse, hvorimod hans Hu stod til et frit Læs-

gænger
Selska
Kortsp
Gu, o
paa d
saa b
ningen
D
af Un
at en
Foræll
for st
ganske
hjem.
og B
Sag.
en B
sine
natur
de ef
ublev
Foræ
Søn;
Løste
aaber
stadig
var
ledes
Del
Maa
den

gængerliv, skulde han fra Præsten og kom i Selskab med nogle Bagabonder, der levede af Kortspil. Denne Skole stod mere til Lars's Hu, og nu havde han gjort det første Skridt paa den Bane, der skulde gjøre hans Navn saa berøgtet og bringe ham selv paa Fæstningen.

Da han havde forsømt otte Dage i Træl af Undervisningen hos Præsten, vidste han, at en Forklaring ikke kunne undgaaes, naar Forældrene om Søndagen kom til Kirke. Derfor skjulte han sig, og saae fra sit Skjulested ganske rigtig Præsten følge med Forældrene hjem. Lars var imidlertid ikke til at finde, og Præsten maatte gaa bort med usorrettet Sag. Den næste Nat stjal Lars fra Hjemmet en Pot Brændevin, og listede sig med den til sine Spillekammeraters Skjulested, hvor han naturligvis var hjertelig velkommen. Efterat de efter endt Svir havde lagt sig til at sove, udleverede hans Kammerater ham til hans Forældre, der modtog ham som den forlorne Søn; han slap for Straf imod et højtideligt Løfte om Forbedring.

Den Skjæbnesvangre Bane laae imidlertid aaben for Lars; han blev lidt efter lidt en stadig Gæst til Spil og Dands; i Kroerne var Ingen saa godt kjendt som han. Ligeledes havde han i Spil tilegnet sig en stor Del af de smaa uskyldige Fik, der paa en nem Maade hjælper Modspillerens Penge over i den rigtige Lomme. Af og til gav saadanne

Færdigheder, ganste vist Anledning til nogle mindre venstabelige Sammenstød, — men med alt det blev Lars snart en Bagabond af første Klasse.

Blandt andre omtalte Bekjendtskaber indledede Lars et med en Smed der paa Eggen, der levede i meget smaa Kaar. Hos denne fik Lars Undervisning i forskjellige mystiske Lærdomme i den hemmelighedsfulde Langfingerkunst, et Kursus der blev ham til megen Nytte paa hans Fremtidbane.

Hans Forældre arbejdede i hans 16 Aars Alder en Sum Penge, der bestod i 40 Poser med Sølvdalere og en Messingkrukke med Smaamønt. Disse Penge spøgede stadig i Lars's Hoved, og tilmed tilskyndedes han stadig af sine Kammerater til at laane af disse fundne Penge. Han tog altsaa et Aftryk af Nøglehullet til det Skab, hvori Pengene forvaredes, og Smeden forfærdigede ham en Nøgle, der passede.

Nu gik det i nogen Tid løs med Pengene fra det skjulte Skatkammer. Men omsider opdagedes Kasse mangelen, og for at faa at vide, hvem Tyven var, blev en „klog Kone“ tilkaldt. Da denne kom, listede Lars sig hen til hende, trykkede hende tre Daler i Haanden og bad hende om ikke at røbe ham, da hun jo nok ved sine Troldkunster maatte vide, at han var Tyven. Følgen blev, at da hun havde foretaget de fornødne Besværgelser og Formularer, erklærede hun Lars for Tyven og

da man
bens
etter ha
undgit

Da
Steder
at kom
somt
Huset
Datter
med at
at vid
og mar
at fan

pa,
domme
— ha
Benyt
tede
for

talte
klæb
Tjene
han
stob
lig

Ram
han

da man nu vilde have fat i ham, tog han tilbens til den nærliggende Skov. Man satte efter ham, men han klattrede op i et Træ, og undgik saa Alles Opmærksomhed.

Da der var sat Skilbvagter forskjellige Steder for at gribe Lars, maatte han se til at komme bort. Han naaede omsider et ensomt Hus, hvor han blev lukket ind og skjult. Huset beboedes af en Kone med hendes eneste Datter, der hed Maja. Datteren hjalp ham med at spionere, og omsider fik man saaledes at vide, at samtlige Poster vare indbragne og man indtil videre havde opgivet Haabet om at fange Lars.

En Dag tog Lars i Spøg Majas Klæder paa, og det viste sig herved, at hans ungdommelige Udseende her kom ham godt tilpas, — han lignede i St og Alt et Fruentimmer. Benyttende sig af denne Omstændighed besluttede han sig til at benytte denne Forklædning for Fremtiden.

Han tømte nu sit skjulte Skatkammer; betalte for sit Ophold og begav sig ud i Verden, klædt som Bondepige. Han blev først taget i Tjeneste som Pige paa en Bondegaard, hvor han opholdt sig i tre Maanedes, malkede, forestod Bagningen, lavede Mad osv., til almindelig Tilfredshed.

Derefter kom han paa en Herregaard som Kammerjomfru. Der var tre Frøkener, af hvem han blev meget afholdt, da han havde reddet

den ene af dem, idet han greb hende i sine Arme, da hun falbt ud af en Gynge.

Som Kammerjomfru maatte han hjælpe Frøkenene med at klæde dem af og paa, en Bestjæftigelse, der var meget farlig i den Alder, men som han holdt ud i 6 Uger. Omfider maatte han dog flygte en mørk Nat fra Herregaarden, da hans varme Blod udsatte ham for altfor stor Fare ved den nogen ubante Bestjæftigelse.

Han kom nu tilbage til sit gamle Tilflugtssted, prægtigt klædt og med Lommen fuld af Penge. Ved at se ham igjen mente Maja, at da han spillede sin Kvinderolle saa godt skulde han bibeholde den. Hans Haar voxede nu langt og et Krøllejern gav det den nødvendige Façon. Han og Maja indgik et fortroligt Benskab, og hun besluttede ikke at forlade ham mere.

Hans Forklædning var saa fuldstændig, at hans Moder og hele Familien samt Gaardens Karle ikke kjendte ham, naar de mødtes, men hilste ærbødig paa den fremmede, prægtig klædte Mamsel.

Naar det begyndte at storte paa Levnetsmidler, forsynede han sig om Natten fra de omliggende Huse. Paa et Marked en Dag blev en Guldsmed saa forelsket i ham, at han tog Lars med hjem, forsikrede ham om sin Kjærlighed og fremviste alle sine Kostbarheder. Om Natten listede Lars sig bort med en Tegnebog med 500 Rdlr., samt en Guldkjæde. Paa

Rejen
sig bag
af et
som i
Da han
udenfor
bemægtig
og kjør
stemmel
den vill
S
Frembr
for at
udtjpre
Stude
begab
hvem
U
hvor
kunde
klædni
der st
hørte
ved a
Lars
forme
jomfr
fale
fra
og

Bejen oversaldtes han af et Snevejr, lagde sig bag en stor Sten, hvor han snart bedækkedes af et Tæppe af Sne, og havde det saa lunt som i en Seng. Han faldt i en tryk Søvn. Da han vaagnede fortsatte han Vandringen; udenfor en Kro stod en forspændt Slæde; den bemægtigede han sig strax tilligemed en Kappe og kørte bort. Da han havde naaet sit Bestemmelsessted, lod han Hesten kjøre hvorhen den vilde og gik hjem.

Saaledes gik Vinteren. Ved Foraarets Frembrud besluttede han at tage til Stockholm for at tage Tjeneste som Husholderste. Godt udstyre og forsynet med Præstefeddél og et Skudsmaal, som var skrevet af en Soldat, begav han sig paa Bejen i Selskab med Maja, hvem han udgav for sin Pige.

Undervejs toge de ind i en Bondegaard, hvor de forbleve til næste Dag for at Bonden kunde kjøre dem videre. Da Lars i sin Forklædning om Eftermiddagen spadserede i Haven, der stødte umiddelbart op til en Have, der tilhørte en Kvartermester, kom denne netop til; ved at se Mamsellen, blev han saa indtaget i Lars, at han indlod sig i Samtale med den formentlige Skjønne og fæste hende som Overjomfru paa sin Ejendom, hvor hun skulde beskafte sig over fire Piger. Da Lars ikke vilde stilles fra Maja, blev hun fæstet med i Kjøbet.

Kvartermesteren var meget kjælen af sig og begyndte strax at gjøre stormende Rur til

fin unge Jomfru, der imidlertid af letfattelige Grunde ikke lode hans Kjærtegn faa et altfor nærgaaende Præg. Det viste sig imidlertid, at den gode Kvartermester var af en meget gjerrig Karakter og kun var ødsel overfor sin nye Jomfru i Haab om senere Gunstbevisninger.

Alt var saaledes vel i nogen Tid, men en Dag opstod der en Strid mellem Lars og Maja; denne blev hidsig, og i en anden Piges Paahør udbrød hun forglemmende sig selv: „du nederdrægtige Tyve-Basse! Mener du nu at have faaet Magten efterat jeg har klædt dig i Fruentimmerklæder, du bortrømte Kanaille!“

„Hvorledes!“ udbrød den anden Pige, „er Mamsellen rømt?“

„Mamsel!“ raabte Maja ivrig, „det er jo et forklædt Mandfolk!“

Strax fortrød Maja sin Overiselse, og Pigen blev betalt for at tie med den opdagede Hemmelighed. Pigen tog imod Pengene, men fortalte alligevel Kvartermesteren, hvorledes det hængte sammen. Der blev hemmelig sendt Bud efter Lehnsmanden, og det var med Rød og Nepe Lars slap bort, efterladende hele sin Garderobe og alle sine Penge og Kostbarheder.

Paa Flugten kom Lars til et ensomt Hus, hvor han thede ind og vederkvægede sig med en Staal Mælk; men ligesom han var i Begreb med at se sig om efter nogle Bærdigjenstande, saae han gjennem Binduet Kvartermesteren komme ridende med to Mænd, bevæbnede med

Sabler og Pistoler. Han skjulte sig i Hast under Sengen for at man ikke skulde faa Dje paa ham gennem Vinduet. I dette Hus forsynede han sig med et Par nye Støvler og noget Proviant, som han imidlertid mistede ved at nogle Svin aad dem fra ham i Stoven medens han sov.

Saaledes kom han tilbage til sit tidligere Tilflugtssted, Majas Hjem, hvor han imidlertid atter hurtigt maatte rømme fra, da der var sendt Bud omkring til de forskjellige Lehns-mænd om hans Forklædning. Han rømmede altsaa atter bort, dennegang klædt som Kvægsdriver, i en blaa Blouse. Paa Bejen listede han sig dog ind paa en Herregaard, hvor han fik Lejlighed til at forsyne sig med en fuldstændig Herregarderobe og et Gulduhr. Paa Marken stjal han en Hest og kom saaledes til Arboga, hvorfra han med en Jagt tog til Stockholm, hans Onskers Maal.

Af Mangel paa Bekjendtskab blev han om Natten ombord paa Skibet, men strejfe om Dagen omkring i Byen. En Dag kom et Fruentimmer ombord, som synes at have en vis Interesse for Lars og spurgte hvorfra han var. Han udgav sig for Søn af en Jernværksejer, og Resultatet af denne første Konference blev, at Fruentimmeret tilbød ham Logis hos sig. Dette Tilbud modtoges, og nu levede de to et herligt Liv, saalænge Lars havde en Skilling. Da han ikke havde flere Penge, satte han Gulduhret paa Afsi-

stentshuset, hvor han fik 60 Rdlr. tilLaans paa det.

En Dag spadserede Lars med sin Bærtinde, begge i Fruentimmerklæder, som Lars havde iført sig i Spas. Undervejs mødte de en beruset Skipper, som fik dem under Armen og tilsidst roede dem ud til sit Skib. Tilsidst faldt han i Søvn, og nu benyttede hans to Gjæster Lejligheden til at stjæle et lille Pengechatol, to Lommeuhre og en Tegnebog. Med denne Fangst kom de uden at nogen mærkede det, tilbage til Jollen. Pengene udgjorde omtrent 2000 Rdlr. foruden endel fremmede Mønter. Lars stiftede strax Klæder og saae senere Skipperen komme iland, hvor han foregav der var sket Jndbrud i hans Skib og frastjålet ca. 6000 Rdlr.

For at faa de fremmede Mønter og endel af Skatten gjemt, tog Lars hjem, hvor han forvarede sine Penge paa det gamle Gjemmested. Han indlogerede sig som sædvanlig hos Majas Forældre, men hvormegen Forsigtighed han end anvendte, blev han dog opdaget, og en Aften styrtede endel Karle ind, greb ham og bandt Hænder og Fødder paa ham. Derefter blev han ført til sine Forældres Hus, hvor han modtoges under Graad og Hulken. Hele Natten sad Familien og græd over ham; selv offrede han ikke en Taare paa sin ulykkelige Tilstand. Om Morgenen kom Lehnsmanden; Lars blev ført til Drebro Slotsfængsel, hvor han blev konfronteret med

Maja, som imidlertid var bleven fængslet. Dommen løb for hendes Bedkommende paa 20 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorimod Lars blev dømt til 40 Slag Tæmp, en Straf, som dog blev eftergivet ham, efterat Forældrene havde betalt en anselig Pengebøde for ham. Dog maatte han staa Kirkebod i den Menighed, han var født. Efter udstaaet Straf bad han ydmygt sine Forældre om Tilgivelse, og fik den i fuldt Maal.

Han opholdt sig nu hjemme en kort Tid; men Ulyst til Arbejde og en uimodstaaelig Trang til atter at komme ud i Verden, voldte ham en daglig Pine. Ligeledes kunde han ikke med Taalmodighed høre den Spot, han daglig var Gjenstand for af Byens Folk.

Under Paaskud af at ville besøge sin Møster, foretog han engang i Fruentimmerklæder en Udflugt til Gammelbo Bæk, hvor han indledede Bekjendtskab med en ældre Inspektør ved Bækken, for hvem han foregav at være en Datter af en Inspektør. Lars blev ført ind i Inspektørens Lejlighed, hvor der blev anvist ham et Værelse til Ophold om Natten. Da Inspektøren kort efter blev kaldt bort, forsynede Lars sig med to Lommeørklæder fulde af Penge, sprang ud af et Bindue og styndte sig bort. Undervejs traf han en Bonde, hvem han gav en Specie for at kjøre sig hjem. Derefter gjemte han Pengene, afslagde Fruentimmerklæderne og gik strax i Mandsklæder til en nærliggende Dandskebod, hvor han bl. A. traf

den Bonde, der nylig havde kjørt for ham, men som naturligvis nu ikke kjendte ham under den forandrede Klædebragt. Under Dandsen kom der ridende Bud om, at man fra Inspektøren havde stjaalet hele Bærtskassen, nemlig 18,000 Rdlr. Dette Tyveri vakte almindelig Glæde blandt Folk, da det var offentlig Gjendoms. Ingen havde dog Lars mistænkt. Det viste sig senere, at Inspektøren nok ogsaa havde sørget for en Gebinst for sig, idet der nemlig manglede nogle Tusinder i de annoncerede 18,000 Rdlr.

En Nat listede Lars sig atter bort fra sine Forældres Hus, denne gang klædt som en elegant Herre. En Bonde kjørte ham til Besterås Marked, hvor Lars stiftede Bekjendtskab med en Kjøbmand, for hvem han gik under Navn af Fabrikejer Ericsson, og i hvis Vogn han kom til at kjøre til Upsala Marked. Forinden gik han med sin Bonde op i Kancelliet, hvor Navnet Ericsson syntes at have en god Klang; her fik han et Rejsepas udstedt paa dette Navn under Foregivende af, at hans videre Rejse var aldeles uforudset, og at han hjemme ikke havde forsynet sig med Pas, da han var kjørt ud med sit eget Kjøretøj.

Med sin nye Ven tog han først til Upsala og derfra til Stockholm, idet de levede meget lystigt hele Vejen. Det var egentlig Lars's Hensigt at frastjæle ham hans Formue, som han havde hos sig i Kontanter, men han forsmte det gunstige Øjeblik. I Stockholm søgte

han efter sin fordums Elskede; men hun var allerede kommen under officiel Varetægt.

Herligheden i Stockholm skulde dog ikke vare ved uden Afbrydelse af det altid generende Politi. En Dag ved Middagsbordet blev Fabrikejer Ericsson, alias Lars Molin, tilsagt at følge med strax til Politikammeret. Ankommen dertil blev han adspurgt, hvorfor han ikke havde meldt sin Ankomst paa Politikammeret, hvortil Lars svarede, at han havde anset det for tilstrækkeligt at melde sig paa Toldstedet; det Øvrige mente han at være Bærtens Sag. Det hele lod næsten til at være afgjort med, at han skulde møde Dagen efter med sit Pas; dermed fik han Lov at gaa. Da er Lars saa uforsigtig, at vende tilbage og spørge Assistenten, om han ikke kunde blive fri for at møde igjen; havde han forset sig, vilde han gjerne betale en Bøde strax. Dette opirrede Assistenten. „Sæt mig den Fyr i Gullet,“ udbrød han arrig, „han ser mig noget fordægtig ud.“ Resultatet blev, at Lars blev arresteret; men han fik dog et Bærelse for sig selv. Paa Raadstuen trakterede han med Punsch, Brændevin og Ol.

Hjemme havde man imidlertid forgjæves allevegne efter søgt Lars; han var og blev forsvunden. Saa kom Bonden hjem, som havde kjørt ham til Westerås; den rigelige Belønning han havde faaet, benyttede han til at drikke sig en Rus hver Dag, og i denne Rus snattede han saalænge om den rige Fabrikejer

Ericsson, til Mistanken blev vakt, og Historien fra Gammelbo kom atter frem; en Fuldmægtig blev sendt til Stockholm; der blev indledet Undersøgelser og dette gav Anledning til, at man nu vilde søle Lars paa Tønderne, uden at man dog turde tvivle om, at han jo var Den, han udgav sig for.

Fuldmægtigen troede vel at gjenkjende Lars, men var dog ikke saa vis i sin Sag, at han turde bygge derpaa. Om Natten blev Lars dog urolig over den Bending, Sagerne havde taget. Han havde hos sig 200 Rdlr., som han søgte at gjemme i sine Klæder saa godt det lod sig gjøre. En Tyvedalersseddel blev saaledes gjemt mellem Bræderne i Gulvet, hvor han fandt den fire Uar efter. Sit Pas mente han ikke mere at have Brug for, og kastede det i Raktelovnen. Dette blev ham dog en fatal Historie; thi da han om Morgenens kom for Assistenten, gjaldt det første Spørgsmaal Passet. Lars paastod at have givet det til en Politiasistent, men denne Bøgn stillede kun Sagen i et værre Lys. Man fandt nemlig Anledning til at visiterer ham, og da man fandt hans Penge skjult paa forskjelligste og mest urimelige Steder, vidste man strax, hvad man skulde kjøbe ham for.

Lars blev atter ført i Arrest. I hans Logis blev hans Gjendele og rede Kontanter, 1000 Rdlr., beslaglagt, og Lars førtes med andre Fanger til Drebro. Hans Gjendele førtes med i en forseglet Kuffert; selv fik han et Par

Jernhandsker paa, for at han ikke undervejs skulde faa onde Hensigter.

Et Sted, hvor Fangerne overnatte, fik Lars en Bonde til at skjære Hul i Bunden af Rufferten og udtage hans Klædningsstykker, som han solgte for 24 Daler; derefter blev der lagt nogle Hestebækkener og andet gammelt Stramleri istedetfor, at Rufferten kunde have sin første Lyngde; saaledes blev Seglene altsaa ikke brudte. Pengene brugte han bl. A. til at drikke Fangevogteren saa fuld, at han hverken kunde høre eller se. Dette benyttede Lars til at skrue Haandjernene paa ham og kaste Nøglen bort. Derefter flygte han ind i Skoven, hvor han med stor Anstrengelse fik Jernet om Benet sønderslaaet. Netop som han var færdig med dette Arbejde, kom tre Bønder til, som han vel søgte at flygte bort fra, men som indhentede ham og bragte ham tilbage til Fangevogteren, uagtet han bød dem de Penge han havde, for at lade ham slippe. Da de ankom til Stedet med deres Fange, sad Vogteren endnu og sov med Haandjernene paa og han maatte lide megen Spot, førend han langt om længe blev af med dem, da Nøglen som sagt var kastet bort.

Det er et mærkværdigt Blik, man faar paa Datidens Rettergang, naar man læser Beretningen om det Forhør, som Lars nu maatte gennemgaa. Først gav han Profossen en Tolvsilling, som han skulde give til den Bonde, der havde kjørt Lars til Vesterås, for

at Bonden skulde give falsk Forklaring for Retten i Faveur af Lars, hvilket lykkedes saa godt, at Vidnesbyrdet fuldstændig var efter Lars's Instruktion, hvilket gav det væsentligste Bidrag til at Sagen fik sin egen, noget extraordinaire Gang. Senere, da man ikke havde faaet nogen Fremgang med Forhøret, paatog Lehnsmanden sig paa egen Haand at faa Lars til at bekjende ved at hænge ham op i Armene saa at Venene ikke naaede Gulvet, Armene svulmede op og Blodet sprang ud af Neglene ved denne Tortur; men han bekjendte Intet, og næste Dag misbilligede Retten højt og aabent denne Udsærd.

Inspektøren fra Gammelbo konfronteredes med Lars, men turde ikke gjøre Ed paa, at han var identiff med den Dame, der saa stammelig havde misbrugt hans Gæstfrihed.

Sagen skulde nu for Hofretten. Dog atter denne Gang lykkedes det Lars's Stedfader ved Penge og sin ikke ringe Indflydelse at frelse ham, at han kort Tid efter atter kom paa fri Fod. Hans Forældre nærede i det Hele stor Hengivenhed for ham og gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at bringe ham bort fra den skjæbnesvangre Bane, han var kommet ind paa.

Hans Ophold denne Gang i Fædrenehuset varede over et Aar, i hvilken Tid han dog med sine Forældres Tilladelse var en lille Tur til Stockholm med en Rusine for at vise hende omkring i den store By.

Dog ogsaa denne gang blev det ham for snevert hjemme. I al Hemmelighed fik han sig anskaffet nogle Fruentimmerklæder, og en Nat, da Alle vare gaaede tilsæns, listede han sig bort. Efter at være ankommen til Arboga tog han tilligemed endel andre Passagerer ombord paa en Jagt, der var bestemt til Stockholm. For Modvind maatte de, efterat have krydset længe omkring, tilsidst ankre op udenfor en Herregaard for at forsyne sig med Proviant. Medens endel af dem stode samlede i Rjøkkenet, kom Fruen ud og talede med dem og lod til især at finde Behag i den forklædte Lars, som var Ordfører. Enden blev, at Fruen tilbød ham Plads som Husholderste høs sig, da den som hidtil havde beklædt Pladsen, nylig var død. Lars tog imod Tilbudet, og mærkverdigt nok holdt han det ud her i 7 Sjerdingaar, og kalder navnlig denne Tid for lykkelige Dage, hvor hans Forklædning var den eneste Hindring for hans Fremtidshyffe.

Derefter tog han til Stockholm, hvor han bl. A. som Dame tog Dandsundervisning, samt Undervisning i Rogning i det kongelige Rjøkken. Dermed svandt hans Penge rigtignok i en betydelig Grad. Et Bekjendtskab, han indlebede med en elstovsøyg ung Rjøbmand, hjalp ham vel noget, men ikke tilstrækkeligt. Det kom ham derfor ganske godt tilpas, at han en Aften i en Bogn fandt en Palle Sedler, der beløb sig til 300 Rdlr.

En Aften fulgte han hjem med en Herre; de kom ind i et mørkt Værelse, og medens Herren gik ud for at skaffe Lys, tog Lars en Tegnebog, der viste sig at indeholde en 500 Rdlr. Nogle Smaathyverier i Operasalen indbragte ham ikke meget, saa at han, der levede et overordentlig ødselt Liv, om Foraaret maatte beslutte sig til at gjøre en lille Tour gennem Søndertelje, Mariefred, Strengnæs til Arboga. I denne By faldt hans Opmærksomhed paa en Juveleer, der havde endel Penge liggende. En Aften lukkede Lars sig ind i hans Lejlighed, og da han paa et Bord saa et Skrin og en vægtig Pung, lod han Skrinet staa, men bemægtigede sig Pungen, som han ialtsald vidste hvad indeholdt. Dagen efter maatte han til sin store Uergrelse høre Juveleren spotte over den dumme Thy, eftersom Skrinet gjemte 4000 Rdlr. i rede Penge, foruden en Mængde Kostbarheder til et endnu større Beløb.

Af Frygt for at blive opdaget, maatte Lars liste sig frem med stor Forsigtighed, helst gennem Skovene. Det var flere Dages Marsch. En Aften kom han til et Hus, der beboedes af en Kone med sine 5 smaa Børn. Konen undrede sig meget over Dame-søg i en saa affides Egn, men hun modtog dog Lars meget høflig, skaffede ham Forskikning og Natte-logis, og var ikke at bevæge til at tage mod Penge derfor. Lars sov tryk den hele Nat efter den anstrengende Marsch. Om Morgen

underrettede Konen ham leende om, at hun havde opdaget, at han var et Mandfolk; men da hun ikke brød sig om Andres Hemmelighed, skulde hun ikke videre udsørge ham om, hvorfor han vandrede forklædt omkring. Omfiden kom han til en Bonde, der tidligere havde kjørt for ham; her blev han godt modtaget, og med denne kjørte han til Marked, hvor han solgte alt sit stjaalne Guldtøj, samt lukkede sig ind hos en Handlende, under hvis Søn han bemægtigede sig hans Tegnebog med 500 Daler. Derefter tog han til sit Hjemsted, hvor han opholdt sig i 6 Uger, talte med Abstillige, men uden at turde nærme sig sine Forældre.

Atter stod hans Hu til Stockholm. En Bonde kjørte ham til Arboga. Her traf han paa en Gjæstgivergaard en Inspektør, med hvem han kom i Samtale, og som fæstede ham som Husholderste til at bestyre hans Ejendom under hans Hustrus Sygdom. Ejendommen var et stort Mejeri, og da der var mange Tjenestefolk, blev der endel at bestille. Kort efter døde Fruen. Manden og hans tre Børn sørgede oprigtig over dette Dødsfald. Ved det flotte Gravøl, der efter Landets Skik blev givet, vakte den nye Husbefyrerindes Røgefunst almindelig Beundring.

Efter Sørgetidens Forløb friede Inspektøren til sin Husbefyrerinde, men Lars takkede for Vren, idet han foregav, allerede at være forlovet med en Søn af en Skovfoged, som

hun ventede paa at faa Faderens Embede for at de kunde blive gift. Inspektøren friede derefter til en Kjøbmandsdatter i Arboga og fik Ja.

En ganste naturlig Omstændighed havde nær røbet Husbestyrerindens sande Kjøb. Inspektørens Forlovede og hendes Forældre bleve en Dag inviterede ud paa Gaarden. Med en Svigermoders skarpe Blik opdagede Kjøbmandskonen, at Husbestyrerinden ikke var aldeles glathudet, thi Lars hørte hende hvisse til Datteren: „Mamsellen har Stjæg.“ Sagen var, at Lars maatte barbere sig mindst to Gange ugentlig for ikke at røbe denne ukvindelige Brydelse. Da nu Munterheden var i god Gang, listede Lars sig op paa sit Bærelse for at barbere sig; men da den unge Pige, der i Tiden skulde være Herskerinde paa Gaarden, maaste var noget mistænksom eller ialtsald nysgjerrig, havde hun listet sig hen til Døren og kigget gjennem Nøglehullet. Dette gav Anledning til, at han blev kaldt „den stjægede Mamsel.“

Paa Bryllupsdagen tog saagodtsom hele Gaardens Besætning til Arboga for at overvære Bielsen. Lars skulde ogsaa være med, men han undskyldte sig. Da han var ene, forsynede han sig af Inspektørens Pult med Rejsepenge, befalede Karlen at spænde for Slæden, da han infognito vilde overvære Bielsen. Ankommen til Arboga lod han Karlen gaa til Kirken for at se Stadsen, hvorpaa Lars med

Hest og Slæde kjørte til Ørebro. Her tog han ind for at aflevere nogle Pakker; da han kom ud, var Kjøretøjet stjaalet, saa at han nu foreløbig maatte holde sig skjult nogle Dage og anvende megen Forsigtighed, da han blev efterspurgt allevegne som en Mamsel med Skjæg. Man var nu ogsaa paa det Nene med, at det var „Lasse-Maja“, der igjen havde været paa Spil. Dette Navn havde Almuen givet ham, da han nu allerede overalt var en bekendt Person, om hvem de forskjellige Rygter fortaltes og de eventyrligste Begivenheder tillagdes.

Den Kone, hos hvem Lars boede, blev, da alle Folk kun talede om Lasse-Maja, saa forstrækket, at hun bad Lars se at komme afsted. Om Natten maatte han altsaa afsted, uagtet det var et koldt Vejr. Han gik hele Natten, kjørte en Milsvej med en Bonde, med hvem han var inde et Sted for at drikke noget Varmt. Ogsaa her talte man kun om Lasse-Maja. For at berolige Gemytterne fortalte Lars, at Gavtyven var bleven greben i Ørebro.

Den næste Nat brød han ind i en Bondegaard; men det kom han galt fra, da man havde opdaget ham itide. Da han kom ind i Stuen blev han greben og visiteret. Da man fandt Barbærtøjet hos ham, var man strax paa det Nene med at det var Lasse-Maja. Der samlede sig snart en stor Mængde Menneſter for at bese den frygtede Tyv. Men Lars lod

fig ikke genere; han lod kjøbe en Del Brændevin og trakterede alle dem, der kom for at se paa ham.

Da Lehnsmanden ikke var hjemme, kom Sognefogden istedetfor, medbringende et Par Haandjern. Der blev imidlertid kjøbt mere Brændevin; Sognefogden kom med tilbords; Lasse-Maja sad i Højsædet og var den muntreste af dem Alle. Følgen blev at Sognefogden overnattede paa Stedet. Alle vare de i en forførdelig Grad berusede, hvad man ogsaa kan slutte deraf, at Lars gav femten Daler ud alene til Brændevin. Trods deres Rus fik de dog et Par Haandjern sat paa Lars, for at han ikke i Nattens Løb skulde undslippe. Snart laa de Alle, 10 Mand i Tallet, i en døblignende Søvn.

Nu gik Lyset ud. Det var en let Sag for Lars at faa sine ualmindelige smaa Hænder trukket ud af Jernene; derpaa listede han sig ud og snart stod han i den bidende Natte-luft. Han løb saa stærkt han kunde til han naaede en Skov; her lagde han sig til Hvile, da det begyndte at dages.

Bed Aftens Frembrud naaede han atter Landevej, skjøndt han var meget lidende af Kulde. Paa Vejen traf han en Bonde, som i en beruset Tilstand sad og sov. Da det ikke vilde lykkes Lars at vække ham, satte han sig uden videre op i Slæden. Da de naaede en Bondegaard, lod han Bonden bære derind, beständig i en dyb Søvn, og betalte for at

han maatte opholde sig der til han blev hentet. Derpaa kjørte Lars videre, omtrent 3 Mil; saa blev Hesten træt; det begyndte tilige at dages, hvilket var Anledning for Lars til at lade Hesten gaa sin egen Cours.

I høj Grad lidende af Kulde og Sult maatte Lars vandre videre, bestandig i Frygt for at blive forfulgt fra Gaarden. I et Soldathus fik han nogen Spise og Drikke; men atter maatte han videre i den ham ubekjendte Egn.

En Nat naaede han et stort Hus, der saae ud til at være beboet af Folk udenfor Bondestanden. Der brød han ind, ravede sig frem i Mørket, og havde allerede faaet en Stulle ind i Gaarden med Sølvtøj, nogle Penge og Kostbarheder fra et Chatol, der henstod i et Værelse, hvor der laa nogle som sov; havde han nu ladet sig nøje, var det maasse gaaet godt, men da han nu ogsaa vilde bemægtige sig et Uhr, han hørte dikke paa Bæggen, stødte han mod et Glaver, Folkene vaagne, og hans Flugt var saa skyndsom, at han maatte efterlade Alt, endog sin egen Bylt. I Hønsehuset, hvor han havde skjult sig, hørte han, da hele Huset var bleven allarmeret, at man ved at aabne hans Bylt havde fundet hans Barbærtøj, og deraf ganske rigtig sluttet, at det var Lasse-Maja, som havde aflagt et Besøg. Karle red ud i alle Retninger for at gribe den berygtede Indbrudstyv, medens denne laa ganske rolig i Hønsehuset og lurede.

Den paafølgende Nat vandrede Lars videre. I en Bondegaard, han kom til, skjæl han Hest og Slæde og kom 3 Mile bort; derpaa maatte han atter skjule sig til han omsider naaede sin Hjemstavn i en saa forkommen Tilstand, at han næsten var ukjendelig. I over to Dage havde han aldeles Intet nydt.

Dog overalt blev han eftersporet, og snart var han atter paa Vejen til Stockholm; denne Gang tilfods. Paa Vejen kom han ind paa en Herregaard, hvor han i Stalden bemægtigede sig en smul Kane og en udmærket Travver. Hans heldige Flugt beroede paa Hestens Hurtighed. Men saa forbavsende var hans Held og saa fortsynet Ørigheden, at han ved højlys Dag kjørte gennem Arboga, hvor han var saa godt kjendt, lige forbi Fiskalen og Bysvendene, uden at det faldt en Eneste ind at standse ham. Da han havde kjørt et Par Dage, blev han indlogeret i en Præstegaard, hvor han blev repræsenteret for en Raadmand fra Arboga. Han troede sig allerede forloren, men en sammenlabet Historie reddede ham ud af Kniben, saa at han næste Dag uhindret kunde passere videre, efterat have nydt en særdeles Opmærksomhed paa Grund af sit Prærogativ som Universalarving efter en rig Onkel i Stockholm.

Efterat have naaet Stockholm indlogerede Lasse-Maja sig som Præstekone fra Wermland.

En Dag bemærkede Lasse-Maja, at en høj,

kraftig bygget Mand med en øvet Behændighed fik et Lommeuhr praktiseret fra en Andens Lomme over i sin egen. Lars fulgte efter ham, og da han gav tilkjende, hvem han var, blev de to strax svorne Forbundsbrødre. Bajarb, — det var Navnet paa Lasse-Majas nye Medarbejder, — var en stærk og øvet Slagsbroder, en mangeaarig snu Thy. De begyndte snart at arbejde sammen, og paa deres forskjellige Expeditioner var det da gjerne Bajarb, som med sine vældige Kræfter dækket Restraitten.

Paa Upsala Marked gjorde de to Kammerater det Bedste de kunde, for at stille Folk af med deres Gjendele. Midt under denne Virksomhed blev Lars standsset ved et „God Dag, Lasse, er du her?“ og til sin Forundring gjenkjendte Lars en Bekjendt fra dengang han sad arresteret paa Drebro Slot; han traktede den undkomne Kammerat for at faa ham til at tie med sin Opdagelse; men da han lidt efter kom paa en Binkjælber og forlangte 10 Rigsdaler af Lasse, som denne ikke fandt sig besejret til at give ham, kom han kort efter tilbage med Byfogden og to Politibetjente for at faa Lasse arresteret.

Ogsaa ved denne Lejlighed kom Bajarbs Kræfter godt til Nytte, thi det var først efter et hidstigt Slagsmaal, at Lasse kom ud paa Gaden og kunde blande sig i Folkerrimlen.

Han styrte nu i fuldt Løb til deres Logis, men kunde ikke komme ind; da han atter

faae Byfogden i Afstand komme ilende, skyndte han sig afsted ud af Byen, uden at kunne faa nogen Efterretning om Bajard, og uden at kunne medtage det Allermindste.

Efterat have tilbagelagt et langt Stykke Vej i fuldt Løb traf han en Bonde, med hvem han kjørte til Afise; herfra tog han skjuts den hele Nat og naaede Stockholm Kl. 6 om Morgen.

Da han havde forsynet sig med Barber-tøj og kjøbt andre Nødvendighedsartikler, var hans Pengesorraad omtrent sluppet op.

I Stockholm fik han Logis hos Bajards Værtinde, som kjendte hans virkelige Kjon; men for ikke at blive opdaget, kunde han kun være hos hende om Natten.

Paa en af sine Udflugter stiftede han Bekjendtskab med en Værtshusholderste, hos hvem han da spiste sin Mad, trakterede hende med Vin og Kage og hjalp hende af og til ved Skjænken, uden hun i Lasse anede nogen Anden, end et Pigebarn uden Kondition.

Da han en Aften gik fra hende hjem til sit Nattelogis, blev han i Storkyrkobrinken en Herre vaer, som inde i et Meubeludsalg stak en Tegnebog i Lommen. Denne Tegnebog blev strax udset som sikkert Bytte. Lasse fulgte sit Offer, indtil de i Dronningsgade kom sammen ind i en Manufakturboutik; her spurgte Lasse paa et Par Handsker uden at kjøbe dem, —

men Tegnebogen stjal han. Senere saae han den efterlyst som tabt.

De 200 Rdlr., som Tegnebogen indeholdt, hjalp Lasse lidt paa Benene igjen. Det Første han bestilte med dem, var dog at traktere begge sine Værtinder.

Utak er Verdens Løn!

Værtshusholdermadammen bad ham efter Traktementet at passe Skjenken; dette gjorde han; men han fik Lejlighed til at høre, at Madamen sagde til en anden Kone, at hun vilde dog lade Politiet se efter, hvad det var for en Dame, hun havde faaet med at gjøre, eftersom hun havde saa mange Penge at rutte med. Da Lasse hørte dette og kort efter saae hende komme med to Politibetjente, stillede han sig bag Porten, og da Betjentene vare gaaede ind, gif han ud. Derefter løb han saa stærkt han kunde, til han naaede Rungsholmen. Han hevnebe sig et Par Dage efter ved at brække ind til hende og bemægtigede sig et Uhr, en Pafke Bancoscedler og endel andre Smaa-ting.

En Dag overraskedes han ved at se sin Ven og Staldbroder Bajard træde ind ad Døren. Den stærke Lykkeridder havde faaet Bugt med Politibetjenterne; var senere kommen i forskjellige Slagsmaal paa Markedet, men maatte tilsidst se til at komme bort. Han var nu aldeles pengebar, efterat have solgt Alt, hvad Lasse-Maja havde maattet efterlade sig i Upsala.

I Forening iværksatte de et Indbrud paa en Herregaard, hvor alle Beboerne vare borte paa en Lysttour. For dog ikke at vende tomhændede tilbage, toge de endel Meubler og Spejle og førte med ad Byen til. Ved Toldstedet bleve de imidlertid standsede, Bajard lod sin Kammerat i Stikken, og Lasse-Maja blev anholdt, men kun for strax efter at flygte. Han blev ibrig forfulgt, men undkom.

Sos en Kone i Kungsbakken, hvor de to Kammerater af og til spiste, var Lasse saa uforsigtig at stikke nogle Assistentshussedler til Ilden for at brænde dem. Dette bemærkede Konen; hendes Mistanke blev vakt, og da hun ovenikjøbet havde et Horn i Siden paa Lasse, fordi hendes Mand gantedes med ham i den Tanke, at det var en ung Pige, sendte hun Bud efter en Politibetjent. Denne begyndte med at give det kjelne Parti, men da hans sømme Følelse ikke fandt den nødvendige Imødekommen, blev han utaalmodig, forlangte Legitimationspapirer, og blev i det Hele ubehagelig. Da nu ovenikjøbet en Toldbetjent kom tilstede fra det Toldsted, hvor Meublerne bleve beslaglagte, og han gjenkjendte Lasse-Maja som Den, der var løbet fra Meublerne, var det ikke mere Tanke om Pardon. Med et Toug om Armen blev han besørget gennem Gaderne til Raadhuset. Et Forsøg, han gjorde paa at undvige, mislykkes.

Paa Raadhuset blev ved Visitationen hans virkelige Kjønn opdaget. En Mængde Bidner

bleve hentebe, bl. N. Bærtshusholdersten, der blandt Tyvekosterne gjenkjendte flere af sine Sager.

Imidlertid var Bajard ogsaa bleven arresteret og de to Kammerater konfronteredes nu for hinanden i Retten. Resultatet blev, at Lasse-Maja, belagt med Lænker, førtes til Fængslet.

For at trække Sagen i Langdrag, og mulig faa Lejlighed til Flugt, foregav baade Bajard og Lasse-Maja forskellige Forbrydelser, som de ikke havde begaaet, men hvormed de førtes fra det ene Sted til det andet. Saaledes gik det et Aar.

Omsider lykkedes det ham paa en saadan Udflugt at undslippe, medens hans Vogtere sov. I den Bondegaard, hvor Toget overnattede, sandt han, idet han listede sig bort, en Dyr, hvormed han sønderhuggede sine Lænker — og var nu atter paa fri Fod, men syg og i højeste Grad afkræftet.

Han tyede nu som sædvanligt til gamle Bekjendte, men da han ingen Penge havde, var daarligt klædt paa, og i det Hele i en miserabel Tilstand var han ikke velkommen nogetsteds.

Saa stjal han en Ruffert med en Del Dameklæder, Juveler og andre Smaating. I en Bondegaard gif han ind, medens Folkene vare i Marken, og stjal en Tegnebog med 70 Daler, et Barberetui (hans Skjæg begyndte

nemlig at faa en for en Dame foruroligende (Længde) og andre Gjenstande.

Nu laa atter Vejen aaben for Lasse-Maja til nye Eventyr.

Bl. A. traf han en Kone, der rejste omkring til Markeder med et transportabelt Kaffe-hus. Han blev strax klog paa, at den egentlige Forretning havde et temmelig uterligt Præg. Hun havde to Piger iforbejen, men havde lyst til at faa den rødmussede Lasse-Maja indrullet i Staben. Han kom til at staa ved Stjænten og vakte Opmærksomhed som en smuk ung Pige. Af gode Grunde holdt han sine talrige Tilbedere i Afstand. Om Aftenen under Trængslen fandt han Lejlighed til at stjæle nogle Tegneböger, hvis Indhold tilsammen kunde anslaaes til 300 Daler.

Den næste Dag overraskedes han ved, at hans Stedfader kom hen til Stjænten og fik en Flaske Vin. Stedfaderen lagde dog ikke Mærke til, hvem det var han handlede med.

Fra dette Marked gif det til et andet, hvor han atter blev tiltalt af den gode Bekjendt, som spillede ham det slemme Puds i Upsala og bragte ham Byfogden paa Nakkens fordi Lasse ikke strax paa Opfordring vilde give ham Penge. Som Tak for sigst gjennembankede Lasse ham og kastede ham ned i en Grøft, — men maatte nu se at komme bort i en Fart. Dette Sammenstød gav ogsaa Anledning til, at Politiet overalt søgte ham, og Plakater bleve oplæste paa Torvet i de forskjellige Byer.

Paa sin Flugt kom Lasse-Maja til nogle Bønderfolk, som sluttede sig til, hvem han var, hvilket han da heller ikke negtede. Han gav dem nu en Mængde Brændevin at drikke og blev meget gode Venner med dem.

En Nat kom han ind paa en Herregaard ved at tage et Vindue ud. Her samlede han en Mængde Sølvstøi i et Bundt, og skjøndt det var i samme Bærrelse, hvor Herren og Fruen laa og sov, tog han dog i al No i en Lomme nogle Nøgler, prøvede dem i et Chatol, hvor han bemægtigede sig en Bunke Sedler og endel Guld- og Sølvmønter. Et Guld- uhr, der hængte paa Bæggen over Sengen, søgte han forgæves at naa. Han kom bort med Tyvekosterne uden at blive røbet, flygtede ned til en Sø, hvor han tog en Baad og roede ud paa Lykke og Fromme til det nærmeste Sted, en Ø. Der blev imidlertid anstillet en storartet Klapjagt efter ham i to Dage i Træk, som dog kun havde det Udbytte, at de fandt det Tørklæde hvori det stjaalne Sølvstøi laa, og som han havde hængt op i et Træ. Han selv laa skjult under nogle Risbunker.

Endelig blev Jagten hævet og han forblev ene paa denne Ø, hvor der intet Spiseligt fandtes. Svømme kunde han ikke og bort maatte han dog. Han forsærdigede sig altsaa en Tømmerflaade af Brædder, sammenbundne med Grene, og stagede sig saaledes til Fastlandet, staaende i Vand til midt paa Livet.

Tæt ved Landet gik Lømmerflaaden itu, saa maatte han vade i Land.

Lasse-Maja var nu i en fortviblet Situation. I fire Døgn havde han aldeles Intet nydt; det sortnede for hans Dine af Sult. Af et Skrappeblad dannede han et Kar, af hvilket han drak noget Mælk, han malkede af en Ko paa Marken.

Atter maatte han videre, velforsynet med Penge, men uden at turde træde ind i noget Hus, om det kun var for at bede om et Glas Vand. Genimod Aften kom han ind i en Præstegaard, hvor han i Præstens Studereværelse stjal et Barberetui og et Spejl.

Senere traf han en Bonde, med hvem han kjørte til Stockholm. Efter at have opholdt sig der en kort Tid, tog han hjem med en Mand fra Landet, som han tilfældig traf. Der var han en Uges Tid og tog saa til Stockholm igjen; han maatte tage Nattelogis et Par Natter i en Skov, men da han en Dag tilfældig mødte en Pige, han tidligere havde kjendt, og som nylig var kommen ud af Spindehuset, kom han til at bo sammen med hende og en anden Pige. Han fik nu sin Damegarderobe yderligere forsynet med flere kostbare Stykker, og gik paany paa Eventyr.

Ved at gaa omkring i Husene traf han en aabenstaaende Dør, og da han kom ind i Stod et Chatol med aaben Klap. Han bemægtigede sig tre Bunker Sedler (300 Daler) og stjødte sig bort. Paa Trappen mødte han den Herre,

han havde bestjaalen, kommende op fra Gaarden i Slobrok. Dagen efter vidste Alle at Lasse-Maja var i Stockholm, og han blev strax efterlyst. Den næste Dag stjal hans tidligere Veninde, med hvem han boede sammen, 250 Daler fra ham og alle hans Kostbarheder, hvormed hun forsvandt, saa at Lasse-Maja atter var blottet for Alt.

Endel forstjellige Tyverier, udførte dels som Herre og dels som Dame, indbragte ham en saa betydelig Sum, at han besluttede at slaa sig til Ro en kort Tid, tillige for at bringe Politiet paa Bilspor.

Lasse-Maja førte nu et stille tilbagetruffet Liv hele Vinteren, tærende paa de Penge, han havde i Behold. Men saa traf han en Dag en Mand der hed Kron, med hvem han havde fiddet paa Örebro Slot (i Fængsel). De fornøede strax Bekjendtskabet og begyndte i Fællesskab en fornøyet Virksomhed. En Karl, som hver Morgen kom til Lasse for at børste Fodtøj og besørge Byrinder, blev borte med endel Smykker. Han blev paagreben, og da han tilstod at have stjaalet dem fra den Fru, han gif tilhaande, blev Fruen o: Lasse opkaldt for at konfronteres med Tyven. Dette turde han dog ikke, men foretrak skyndsomt at stifte Logis.

En Nat brækkede han og Kron ind i Jäcksäla Kirke, hvor de stjal endel Guld og Sølv og i rede Penge mellem 5—600 Daler. Pengene delte de strax, da de kom hjem. Lasse

gav Kron 200 Daler i Forvaring for sig; dem fik han aldrig en Stilling af, saa lidt som han fik noget af de stjaalne Kirkesager, hvilke Kron besørgeede folgte.

Dette var det sidste Tyveri af Betydning, som Lasse=Maja begik.

En Dag i Februar 1811 stod han ved Bagtparaden, da en tidligere Veninde kom hen til ham og indlød sig i en Passtiar med ham. Han gik i Fælden. Paa hans Spørgsmaal, hvorledes hun havde det, lød Svaret: „Jo ret godt!“ Dette var Stikordet, — i samme Øjeblik havde to Politibetjente bemægtiget sig Lasse=Maja.

Paa Vejen til Ørebro var han næsvis oversfor Landshøvdingen, som til Straf herfor lod en Smed forfærdige en hel Jernklædning, som han blev ifklædt og led meget ved. Efter privat Indstilling blev han dog senere fritaget for den. Han blev nu dømt til 49 Slag Bidst, offentlig Bod og Fæstningsarbejde paa Livstid. Han kom paa Carlsten, hvor han efter nogen Tids Forløb blev Hofmester hos Pladsmajor Ehrenstolp. Denne Omstændighed benyttede han til efter 10 Aars forløb at undvige, men blev atter paagreben, og blev inden Fængslets Mure gammel og graa inden han kom ud paa Kongens Naade 1858.